

ПРАВОВІ ПОЗИЦІЇ ВЕРХОВНОГО СУДУ УКРАЇНИ

Постанова Верховного Суду України від 27 квітня 2016 року по справі №6-2976цс15

- !** *Неправдиве повідомлення батьками про відсутність прав дитини на майно, яке передається в іпотеку, не може бути підставою для визнання іпотеки недійсною за позовом батьків.*

Згідно зі статтями 177 СК України та 17 Закону України «Про охорону дитинства» батьки не мають права без дозволу органу опіки та піклування укласти договір, який підлягає нотаріальному посвідченню або спеціальній реєстрації, відмовлятися від належних дитині майнових прав, здійснювати розподіл, обмін, відчуження житла, зобов'язуватись від імені дитини порукою, видавати письмові зобов'язання.

При укладенні договорів іпотеки щодо нерухомого майна, право власності на яке або право користування яким мають малолітні діти, обов'язково вимагається дозвіл органів опіки та піклування.

Якщо власник майна є одночасно законним представником неповнолітньої або малолітньої особи та укладає правочини, які впливають на права дитини, він повинен діяти добросовісно та в інтересах дитини, а інша сторона договору має право очікувати від нього таких дій.

Неправдиве повідомлення батьками, які водночас є законними представниками неповнолітньої, малолітньої особи, про відсутність прав дитини на майно, яке передається в іпотеку, не може бути підставою для визнання іпотеки недійсною за позовом батьків, які зловживали своїм правом законних представників дитини, а може спричинити інші наслідки, передбачені законодавством, які застосовуються органами опіки та піклування.

Підставою для визнання недійсним договору щодо майна, на яке має право дитина, за позовом її батьків не може бути сам по собі факт відсутності попереднього дозволу органу опіки та піклування на укладення такого договору, а лише порушення внаслідок його укладення майнових прав дитини.

Ознайомитись із повним текстом можна за наступним посиланням:

[http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/\(documents\)/A6ADCCE35257EE34C2257FBC004D0678](http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/(documents)/A6ADCCE35257EE34C2257FBC004D0678)

Постанова Верховного Суду України від 11 травня 2016 року по справі № 6-3020цс15

- !** *До договору фінансового лізингу, за яким лізингоодержувачем виступає фізична особа, застосовуються положення статті 18 Закону України «Про захист прав споживачів» щодо несправедливих умов договору.*

Відносини, що виникають у зв'язку з договором фінансового лізингу, регулюються положеннями ЦК України про лізинг, найм (оренду), купівлю-продаж, Законом України «Про фінансовий лізинг».

За змістом частини п'ятої статті 11 Закону «Про захист прав споживачів» до договорів зі споживачами про надання споживчого кредиту застосовуються положення цього Закону про

несправедливі умови в договорах, зокрема положення, згідно з якими передбачаються зміни в будь-яких витратах за договором, крім відсоткової ставки.

Відповідно до частини п'ятої 18 Закону «Про захист прав споживачів», у разі визнання несправедливим окремого положення договору, включаючи ціну договору, може бути визнано недійсним або змінено таке положення, а не сам договір.

Умови договору кваліфікуються як несправедливі за наявності одночасно таких ознак: по-перше, умови договору порушують принцип добросовісності (пункт 6 частини першої статті 3, частина третя статті 509 ЦК України); по-друге, умови договору призводять до істотного дисбалансу договірних прав та обов'язків сторін; по-третє, умови договору завдають шкоди споживачеві.

Аналіз указаних норм дає підстави для висновку, що несправедливими є положення договору фінансового лізингу, які містять умови про зміни у витратах, зокрема щодо плати за дострокове його погашення.

Ознайомитись із повним текстом можна за наступним посиланням:

[http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/\(documents\)/9EBD3D4B4693A6F6C2257FB9002F1FB7](http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/(documents)/9EBD3D4B4693A6F6C2257FB9002F1FB7)

Постанова Верховного Суду України від 23 березня 2016 року по справі № 6-2487цс15

У разі звільнення працівника та надання йому за його бажанням невикористаної відпустки (з наступним звільненням) датою звільнення є останній день відпустки.

Відповідно до частини третьої статті 40 КЗпП України не допускається звільнення працівника з ініціативи власника або уповноваженого ним органу в період його тимчасової непрацездатності (крім звільнення за пунктом 5 цієї статті), а також у період перебування працівника у відпустці. Це правило не поширюється на випадок повної ліквідації підприємства, установи, організації.

Проте згідно із частиною першої статті 3 Закону України «Про відпустки» за бажанням працівника у разі його звільнення (крім звільнення за порушення трудової дисципліни) йому має бути надано невикористану відпустку з наступним звільненням. Датою звільнення в цьому разі є останній день відпустки.

Аналіз норм у контексті колізії загальної (частини третьої статті 40 КЗпП України) та спеціальної (частини першої статті 3 Закону України «Про відпустки») норм дає підстави для висновку про те, що в разі звільнення працівника (крім звільнення за порушення трудової дисципліни) та надання йому за його бажанням невикористаної відпустки (з наступним звільненням) датою звільнення є останній день відпустки.

Ознайомитись із повним текстом можна за наступним посиланням:

[http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/\(documents\)/F3312DB89CE795CFC2257FBE004F1180](http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/(documents)/F3312DB89CE795CFC2257FBE004F1180)